



ГОРАТА

I.

Въ града лѣте е задушно, едвамъ се диша. А въ гората цари свежестъ, прохлада. Тамъ можешъ да отдѣхнешъ свободно, да дишашъ дълбоко. Гората те посрѣща съ открити обятия и ти шепне тихо, радостно, приветливо...

И колкото по-навжтре влизашъ въ гората, толкова повече тайнствениятъ шепотъ те омайва, привлича, зове... Всѣки листъ ти шепне, всѣка вейка ти пѣе. Изведнажъ този тайнственъ шепотъ се слива въ чудна и сладка пѣсень и вълшебна музика, които те омаиватъ.

А вечеръ, когато месецътъ изгрѣе, когато сладкъ зефиръ повѣе, тази вълшебна музика унася и те кара да забравишъ всичко и да останешъ вѣчно въ гората...

II.

Пжътъ взе да се отдѣля отъ рѣката. Започнахме да се катеримъ нагоре по една крива пжтека. Навлѣзохме въ гжста и едра гора. Погледътъ се губѣше къмъ върховетъ на букитѣ. Нѣкои отъ тѣхъ бѣха тѣй дебели, че трима не можехме да ги обгърнемъ. По дънеритѣ имъ имаше изрѣзани имена, числа, букви и сякашъ предъ тебе стои живъ свидетелъ, който говори за миналото, за радости и скърби, и борби вѣковни...

Възкачвахме се все по-високо и по-високо. Гората започна да става по-гжста, по-еднаква, а храсталацитѣ — да рѣдѣятъ. Слънцето едвамъ се провираше презъ клонитѣ. Чувствувахме приятна хладина и свежестъ... Не можахъ да се удържа, викнахъ и запѣхъ Ботевата пѣсень за гората:

„Горо, горо, майко мила,	храни, горо, таквизъ чеда,
толкозъ годинъ си хранила	дорде слънце въ свѣта гледа,
мене, горо, юнакъ стари	дорде птичка въ тебе пѣе,
съ отборъ момци и другари, —	тозъ байракъ да се вѣтрѣе!“